

Priis paa Confirmationen, at undlade den. Men det er heller ikke Saameget man her forlanger. Det er jo nu saaledes, at Børn kunne blive udfkrevne af Skolen uden Confirmation efter en Examen i Skolen. Det er kun med Hensyn til visse Stillinger i Livet, hvori de siden kunne komme, at Confirmationen er nødvendig; de kunne f. Ex. ikke blive Egtefolk, uden at de præstere Attest for, at de ere confirmerede; det er ogsaa sagt mig, at de ikke kunne blive Studenter eller Seminarister, naar de ikke kunne producere saadan Attest. Men for alle dem, der ikke tænke paa nogensinde at ville indtræde i Egtestand, eller ikke tænke paa nogensinde at blive Studenter, Seminarister o. s. v., er der, saavidt jeg veed, allerede nu ikke nogen Tvang til Confirmation tilstede.

Jeg gaaer nu over til et følgende Hovedaffnit af Lovforslaget, nemlig det, hvorefter enkelte af Folketjens Præster skulde have Ret til at nægte at betjene de Medlemmer af deres Menighed, som de ikke ønske at betjene. Deri er jeg enig med den første ærede Taler (D. Müller), at det gaaer paa ingen Maade an. Det vilde være forunderligt, om Folketjens sagde: „efter hvad jeg tillader, kunne de Handlinger udføres paa den og den Maade, og jeg udnævner og lønner Embedsmænd, for at enhver Menighed for sig kan blive betjent“, og den saa gav de enkelte Embedsmænd Tilladelse til at undslaae sig herfor, gav dem Ret til at sige til et Menighedsmedlem: „uagtet jeg er Præst i det Sogn, hvortil Du hører, og uagtet jeg bliver betalt derfor, vil jeg dog ikke udføre denne Forretning for Dig.“ Det gaaer ikke an. Er det virkelig saa, at enkelte Præster kunne føle deres Samvittighed besværet ved at udføre saadanne Forretninger, saa bør de, saalænge Folketjens Lovgivning er, som den er, udtræde som dens Embedsmænd, naar de ikke kunne udføre de Forretninger, den paalægger dem. Er det efter Folketjens Lære utilladeligt og urigtigt, at f. Ex. frastilte Egtefæller vies paany, saa maa Lovgivningen sige: „det skal ikke mere være tilladt.“ Det er Folketjens, der her maa have en besluttende Myn- dighed, men saalænge den tillade saadanne Egte- skaber, skulle dens Embedsmand foretage Vielsen.

Dem, de ere satte til at betjene, skulle de be- tjene —; der kan ikke være nogen anden Maade at tage Sagen paa. Lad os tænke os, at en juridisk Embedsmand siger: efter den og den Lov skulde jeg dømme saaledes, men da det ikke stemmer med min Overbeviisning, affiger jeg ikke denne Dom. Det er det Selvsamme. Saalænge han er Dommer, skal han dømme efter de gjældende Love, hvad enten de tilfredsstille ham eller ikke. Det maa altsaa staa fast, at Folketjens Embedsmænd, der ere satte til at betjene deres Menigheder, skulle udføre de kir- kelige Handlinger for dem, uden at de i mindste Maade ere berettigede til at undslaae sig der- for. Alt, hvad der i Lovforslaget sigter til at give dem en saadan Ret, maa jeg paa det Be- stemteste modsætte mig; det vilde, som den ærede første Taler sagde, være i hver Menig- hed at instituere en lille Pave, der havde Myn- dighed over Samvittighederne, og som kunde sætte i Ban, hvem han syntes; — dette bliver dobbelt farligt, naar man seer, at der flere Steder viser sig en Tendents til saadant. — Det, den ærede Forslagsstiller vil sætte istedet- for Confirmationen, tilfredsstiller mig ikke heller. En Prøve med Hensyn til hvad de Enkelte kjende og have lært, have vi jo nu i den Skole- examen, der skal foregaae førend Udfkrievningen af Skolen. Ere disse Examina ikke strenge nok, saa lad dem blive skærpede; det er en ganske anden Sag; men at stille det hen i det Uvisse, saaledes, at de skulle gjøre Rede for, at de kjende deres Pligter som Menneffer og Borgere, gaaer ikke an. Hvor er nemlig Grændsen? Hvormed ere vi pligtige at kjende som Menneffer og Borgere? Det er saa over- ordentlig Meget, at ikke noget Menneffe, fore- kommer det mig, vil kunne gjøre Rede derfor. Hvor Mange af os vilde, naar vi bleve kaldte op for at gjøre Rede for, at vi kjendte vore Pligter som Menneffer og Borgere, kunne klare dette? Jeg troer, det er en aabenbar farlig og urimelig og ugensomhelst betryggende Fordring, der her er stillet. Og saa dette Løfte! Det forekommer mig, at naar man vil fritage for Løftet ved Confirmationen af Hensyn til det Tvingende derved, er det forunderligt, at man i samme Dieblil forlanger, at der skal gjøres Rede for og aflægges Løfte om, at man vil opfylde sine